

Esittelyssä Club Show –tuomarimme Englannista:

Sarah Loakes
Goldbirch –englanninsetterit

Perheessämme on aina ollut koira, vaihdellen Chow chow'sta valkoiseen länsiylämaan terrieriin. Vuonna 1983 vanhempani ostivat ensimmäisen gordoninsette-rinsä Jose Baddeley:lta, kuuluisasta Lourdace kennelis-tä. Jose ehdotti, että he veisivät sitä koiranäyttelyihin, joten ilmoitimme sen yhdessä cavalier kingcharlesin-spanielin kanssa näyttelyyn, joka järjestettiin paikallisten juhlien yhteydessä. Koirat ilmoitettiin kaikkiin mahdollisiin luokkiin (kääntäjän huomio, Englannissa on mahdollista ilmoittaa sama koira moneen eri luok-kaan samassa näyttelyssä) ja päivän jälkeen lähdimme sieltä tyhjin käsin. Epävarmoina ilmoitimme koiran vielä toiseen hupinäyttelyyn ja voitettuaan kolme ker-taa 5. sijan, olin koukussa!

Gordonimme trimmasi kasvattaja, jolla oli irlannin-, englannin- ja gordoninsettereitä ja ihailin aina ele-gantteja englanninsettereitä sekä niiden mahtavia luonteita. Anoin vanhempiani, että mekin ottaisimme sellaisen. Lopulta he heltyivät ja sain tuoda kotiin koi-ran nimeltä Michael sillä ehdolla, että opettelen trim-maaman sen itse. Koira oli 2-v. orange belton, nimel-tään Irengord Golden Phoenix. Koiran kanssa oli käyty näyttelyissä aiemmin ja se rakasti parrasvaloja. Muis-tellessani taaksepäin, se ei ollut huippuvoitokas koira mutta sillä oli pyhimyksen kärsivällisyys ja koira opetti minulle erittäin paljon. Voitin hänen kanssaan monia palkintoja junior handler-kilpailuissa. Tästä alkoi rak-kauteni tähän rotuun.

Rakastan englanninsetterin lempeää luonnetta, sitä tosiasiaa, että ne ovat onnellisia sekä juostessaan ja leikkiessään mutaisilla lenkeillä että täysin tyytyväisiä maatessaan sohvalla jalat taivasta kohti!

Meillä on ollut myös irlanninsetteri Kerryfair - kennelistä ja useita amerikan cockerspanieleita ja olen esittänyt toisten omistamia koiria, kuten pointtereita,

clumberin spanieleita ja sileäkarvaisia noutajia, mutten voisi koskaan olla ilman englanninsetteriä.

Vuosien ajan esitin ainoastaan uroksia ja teetin ensim-mäisen pentueeni vasta vuonna 2003. Edelleenkin tee-tän pentueen ainoastaan, jos haluan pitää siitä pennun itselläni. Jokainen pentu jonka olen kasvattanut ja esittänyt, on voittanut ns. kantakirjanumeron (engl. studbook number, sen saa voittamalla tiettyjä luokkia näyttelyssä Englannissa).

Tällä hetkellä minulla on kotona kuusi englanninsette-riä ja miniatyyri villakoira. Kaikki koirani elävät sisällä kotonamme perheenjäseninä. Kasvattajana pyrin jalos-tamaan tasaisia, terveitä pentuja joilla on tyyppillinen englanninsetterin luonne. Suurin osa pennuista menee kotikoiriksi ja onkin tärkeää että pennuilla on iloiset, lempeät ja tasaiset luonteet, jotta ne voivat elää per-heissään pitkän ja onnellisen elämän.

Monien vuosien ajan englanninsettereissä on ollut mo-nia jalostuksellisia ongelmia pienistä pentueista narttuihin, jotka eivät tule kantaviksi. Geenipoolimme on kapea ja meidän tulee katsoa laajemmin mielties-sämme sopivaa urosta nartuillemme, eikä valita uros-ta, joka pärjää sillä hetkellä hyvin näyttelyissä. On tär-keää tehdä niin paljon taustatyötä kuin mahdollista koirista, joita käytämme jalostukseen, jotta ymmär-täisimme terveydelliset ongelmat, joita suunnittele-mamme yhdistelmät saattavat tuottaa. Nykyään The Kennel Club:in kautta on käytössä paljon työkaluja, jotka mahdollistavat hyvän taustatyön, mutta on myös elintärkeää keskustella ongelmista toisten, jalostuksel-lisista asioista tietävien kasvattajien kanssa. Tunnetuil-la kenneleillä on nykyään vain 1-2 jalostusurosta, kun taas 50 vuotta sitten heillä oli 6-7 urosta, joskus jopa enemmän.